

Список використаної літератури:

1. Коваль К. Стратегія розвитку адвокатури України. *Юридична газета – всеукраїнське щотижневє професійне видання*. 01.10.2014 р. URL: <http://yur-gazeta.com/publications/actual/strategiya-rozvitkuadvokaturi-ukrayini.html>
2. Проект ЄС «Підтримка реформ у сфері юстиції в Україні» / Захист прав адвокатів та гарантій адвокатської діяльності: Заключення та рекомендації. Justice Cooperation Internationale: Ритіс Йокубаускас, Оксана Цимбрівська, Марк Сегал. 09.06.2016 р. URL: http://www.justicereformukraine.eu/wpcontent/uploads/2016/06/Protecting_AdvocatesMemo_FINAL_ukr.pdf

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, асистент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Деменчук Марина Олександрівна**

Павлюк А.М.

студент 1-го курсу магістратури факультету адвокатури
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ОКРЕМИХ ПРАВООХОРОННИХ ФУНКЦІЙ АДВОКАТУРИ

Ефективний захист прав людини є визначальним критерієм в аспекті оцінки держави, як гаранта протекціонізму громадянського суспільства та можливості його впливу на формування людських цінностей.

Та реальність сьогодення говорять нам зовсім про іншу ситуацію. Дуже складно встановити баланс між потребами громадян та можливістю їх реалізації за умови, коли населення країни, в своїй більшості, не має довіри до державних органів. За цим дуже прикро спостерігати, оскільки держава, за таких обставин, не може досягти тих цілей, задля яких вона і створювала відповідні інституції.

Так, в наш час дуже низький рівень суспільного визнання правоохоронних органів, як гаранту попередження можливого порушення прав людини та їх відновлення в разі незаконного посягання. Необхідне вдосконалення правоохоронного механізму та викорінення негативних факторів, таких як професійна некомпетентність службовців чи корумпована складова, які унеможливають розвиток системи охорони прав і свобод людини і громадянина.

Інститут адвокатури в даній ситуації виступає каталізатором, який не дає сформувати тотальний правовий нігілізм в суспільстві, здійснюючи

серед інших також і правоохоронні функції. Проблемні аспекти здійснення адвокатурою своїх функцій досліджували П. Обловацька, Р. Мельниченко, С. Тарасова.

Адвокатура в своїй діяльності є вільною та не залежить від втручання будь-яких інших органів, оскільки проголошена як державний самоврядний інститут, що забезпечує здійснення захисту, представництва та інших видів правничої допомоги на професійній основі [1].

На аргументування того, що в деяких аспектах адвокатська діяльність є правоохоронною можна пригадати, що здобута за спеціальністю «Правоохоронна діяльність» вища освіта була достатньою для здійснення особою адвокатської діяльності до того, як була прийнята постанова Кабінету Міністрів України 29.04.2015 р. № 266 «Про затвердження переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти» [2].

Однією з ознак правоохоронної діяльності є публічно-правовий характер, тобто захист публічних інтересів суспільства. Зокрема на адвокатів покладений обов'язок щодо забезпечення отримання правової допомоги соціально незахищеними верствами населення шляхом пільгового або безкоштовного обслуговування. До того ж, адвокати, які надають безоплатну правову допомогу, уже не правомочні, а зобов'язані до надання правової допомоги, що також містить як публічний так і правоохоронний аспект[3].

З огляду на вищевикладене, інститут адвокатури можна розглядати як суб'єкт правоохоронної діяльності, що втілює в собі охорону прав спеціально уповноваженим на те органом і громадським формуванням шляхом застосування заходів юридичної відповідальності відповідно до закону і з дотриманням всіх процедур.

Та правоохоронна роль адвокатури має певну відмінність від її класичного прояву, так як здійснюється шляхом надання професійної правничої допомоги на відміну від повноважень інших правоохоронних органів, які мають інші прояви здійснення своїх функцій, такі як здійснення припинення порушення закону чи досягнення істини в кримінальному провадженні та притягнення винних до відповідальності.

Можна зазначити, що здійснюючи в межах законодавчих приписів діяльність спрямовану на охорону правопорядку, адвокатура захищає як інтереси кожного окремого індивіда так і держави в цілому.

В свою чергу, якщо адвокат порушує норми законодавства та етичні приписи, навіть у разі захисту інтересів клієнта, він стає таким, що становить загрозу загальносуспільним інтересам та підлягає обтяженню юридичними засобами впливу, так як і суб'єкт правоохоронної діяльності у відповідній аналогічній ситуації.

На підсумок всьому вищенаведеному можна зазначити, що здійснюючи захист конкретного індивіда, адвокат переслідує не лише задоволення

приватного інтересу, а й крім того реалізує суспільно значущі принципи, такі як можливість змагальності учасників судового провадження чи досягнення істини, виконуючи таким чином одне з основних завдань держави – охорона основних прав і свобод людини і громадянина та виступаючи суб'єктом правоохоронної діяльності. Отже, необхідно ініціювати законодавче закріплення відповідних правоохоронних функцій адвокатури.

Список використаної літератури:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність : Закон України від 05.07.2012 № 5076–VI // Відомості Верховної Ради України. 2013. № 27. Ст. 282.
2. Про затвердження роз'яснення з питання отримання особою свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю без проходження стажування, з урахуванням стажу роботи на посаді помічника адвоката та на підставі диплому спеціаліста про перепідготовку: рішення Ради адвокатів України № 8 від 26.02.2016 року // Збірка рішень Ради адвокатів України за 2012–2017 роки / упоряд. В. В. Красник. Х. : Фактор, 2017. 576 с.
3. Баренбойм П. Б., Резник Г. М. Адвокатура как защитник гражданского общества. Адвокат. 2004. № 8. С. 9–12.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія», доцент **Свида Олексій Георгійович**

Пигель Р.-С. І.

*студентка 1-го курсу магістратури факультету адвокатури
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОЗАХИСНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ АДВОКАТУРИ

В Україні останніми роками у правозахисній діяльності відбуваються великі перетворення, що відповідають розвитку сучасного українського соціуму. Ці зміни безпосередньо спрямовані на ефективне функціонування правової системи держави.

Наразі правозахисна політика України має спрямування на вдосконалення загалом державної правової системи та її різноманітних компонентів окремо. Це буде досягнуто при подальшій інституціалізації всіх напрямів правозахисної діяльності та при комплексному зміцненні нормативно-